

FÉDÉRATION DENTAIRE INTERNATIONALE

*Tiende Internationaal Tandheelkundig Congres
Boston (U.S.A.), Augustus 4—9, 1947*

Op bovenvermelde datum werd te Boston het Tiende Int. Tandh. Congres gehouden onder de auspiciën van de F.D.I. en tezamen met de 38e Jaarvergadering van de American Dental Association, hetgeen medebracht dat meer dan tien duizend tandartsen de stad Boston vulden.

Dit Congres, zo kort na de oorlog, kon uiteraard niet zo worden georganiseerd als in Parijs in 1931 of Wenen 1936, maar het was bedoeld om te komen tot reconstructie van de internationale organisatie en tot hernieuwing van de banden die de leiders der internationale tandheelkunde voor de oorlog zo sterk verenigden.

Als zodanig moet de bijeenkomst te Boston als volkomen geslaagd worden beschouwd; ondanks alle moeilijkheden waren 41 landen vertegenwoordigd en de stemming liet niets te wensen over.

Anderen zullen beschouwingen over het Congres geven, ondergetekende zal zich daarom bepalen tot het verhandelde in de F.D.I. vergaderingen.

De eerste werd gehouden op Maandag 4 Augustus, onder voorzitterschap van A. E. Rowlett, waarbij het Bureau aan de heengaande Executive Council rekening en verantwoording aflegde van zijn doen en laten sinds zijn benoeming in Wenen in 1936.

's Avonds was een receptie georganiseerd door de Voorzitter der American Dental Association, waar voor de afgevaardigden van vele landen gelegenheid was elkaar te ontmoeten.

Dinsdag 5 Augustus werd het Congres officieel geopend door de voorzitter der F.D.I. met een rede, waarin hij doel en nut van de F.D.I. uitvoerig uiteenzette en vervolgens de Congres-voorzitter, Dr. Sterling V. Mead, president van de A.D.A. als zodanig installeerde. De Gouverneur van Massachusetts en de Burgemeester van Boston, als gasten aanwezig, spraken woorden van welkom tot de bezoekers.

Vervolgens werd door Dr. Rowlett de *Miller Prijs* overhandigd aan Dr. Juan U. Carrea, van Buenos Aires en posthuum aan Dr. W. H. G. Logan, terwijl voor het eerst de *Georges Villain Prijs* werd uitgereikt voor Orthodontie door Dr. Henri Villain aan Dr. Allan G. Brodie van Chicago.

Gedurende de Congresdagen werden de sociale functies niet vergeten. 's Dindags boden de Canadese collega's hun Engelse confrères een diner aan, waartoe ook afgevaardigden van andere landen waren uitgenodigd en dat een zeer geanimeerd karakter had. 's Woensdags was het officiële Congres-diner, waaraan door ongeveer duizend personen werd deelgenomen. 's Donderdags had het officiële banquet van de F.D.I. plaats, dat een zeer internationaal karakter droeg en waar een allervriendelijkste sfeer heerste.

Op Zaterdag 9 Augustus had de slotvergadering van de F.D.I. plaats, waar de nieuwe Executive Council de leiding voor vijf jaren overnam. Het eerste aan de orde was de Bestuursverkiezing.

Op voordracht van twaalf landen werd het nieuwe Bestuur „en bloc” met algemene stemmen gekozen en dit ziet er thans als volgt uit:

Ere-voorzitter: A. E. Rowlett (Engeland); ere vice-voorzitters: E. Dubeau (Canada); W. Guy (Schotland), A. L. J. C. van Hasselt (Nederland); voorzitter: Ch. F. L. Nord (Nederland), vice-voorzitters: J. U. Carrea (Argentinië), H. Trendley Dean (U.S.A.), E. Harderup (Denemarken), A. Joa'chim (België), Dan F. Lynch (U.S.A.), Oren A. Oliver (U.S.A.), Henri Villain (Frankrijk), secretaris-generaal: F. M. Watry (België), adjunct-secretarissen: G. H. Leatherman (Engeland), J. E. de Wever (België), penningmeester: P. Fontanel (Frankrijk), adjunct-penningmeesters: J. Délibéros (Frankrijk) en A. Held (Zwitserland).

Zoals men ziet viel onze landgenoot Van Hasselt de eer en de zeer welverdiende onderscheiding te beurt te worden verkozen tot ere-vice-voorzitter. Sinds 1921 afgevaardigde van Nederland in de Executive Council, heeft hij sinds 1923 onafgebroken zitting gehad in het Bestuur, eerst als penningmeester tot 1931, daarna als vice-voorzitter tot heden en hij heeft in die tijd vrijwel alle jaar- en bestuursvergaderingen bijgewoond. Zowel zijn invloed als zijn populariteit in de F.D.I. is nog altijd groot, geen wonder dus dat men hem op deze wijze heeft willen dankzeggen voor de vele diensten aan de F.D.I. bewezen!

De eerste taak van de nieuwe voorzitter, die van zijn ambtsvoorganger een prachtige zilveren beker in ontvangst had te nemen, was om met nadruk hulde te brengen aan collega Rowlett voor al hetgeen hij gedurende en na de oorlog voor de internationale tandheelkunde heeft gedaan. Zijn onvermoeid pogen de betrekkingen aan te houden en zijn vele reizen hebben de contacten versterkt en mede het Congres tot een succes gemaakt.

De Commissies werden opnieuw georganiseerd en als plaats voor de jaarvergadering 1948 werd Oslo aangewezen. Op uitnodiging van de British Dental Association werd besloten het volgende Congres in 1952 in Londen te houden.

Tot slot werden de voorgestelde Statuten met een kleine wijziging in de financiële verplichtingen der grootste landen met algemene stemmen aanvaard, waarna vóór het sluiten de afgevaardigde van Mexico diploma's van erelidmaatschap aanbood aan Voorzitter en oud-Voorzitter.

Men ging uiteen in het besef dat er vruchtdragend werk was verricht voor een nabije toekomst!

CH. F. L. NORD

INDRUKKEN UIT AMERIKA

Op de vergadering der Maatschappij te Scheveningen op 20 September j.l. hield de Inspecteur der Volksgezondheid in algemene dienst, coll. L. J. M. Spoorenberg, een causerie over de ervaringen en indrukken, die hij, op een reis door de oostelijke staten der U.S.A., in aansluiting bij zijn bezoek aan het Internationaal Tandheelkundig Congres te Boston, had opgedaan.

Ter inleiding sprekende over het Congres, meende hij, dat ten aanzien van het getal deelnemers, dat op 15.000 werd geschat en door coll. Loeb tot 12.000 werd gereduceerd, een goede dosis overdrijving mocht worden vastgesteld. Hoe dan ook, het was er in elk geval overvol, in welke naar onze begrippen ongekende massa de paar honderd buitenlanders geheel verloren gingen. Het was, in tegenstelling met wat de naam suggereerde, een zuiver Amerikaans congres. Was er op het congres te Wenen indertijd gelegenheid om in vier talen de voordrachten en demonstraties te volgen, in Boston was alleen het Engels de voertaal, hetgeen tot klachten aanleiding gaf van de zijde der overwegend Spaans-sprekende Zuid-Amerikanen, die dit weleens als een grote belemmering ondervonden.

Ondanks de overvulling was het geheel goed georganiseerd, al bleek het onmogelijk alles te volgen. De honderd „table-clinics” werden gelijktijdig met de voordrachten gehouden, zodat men een keuze moest doen uit hetgeen het programma bood. Dank zij de goede regeling verliep alles vrijwel volgens het tijdschema, waardoor men in staat was, volgens de voor zichzelf gemaakte selectie, alles bij te wonen wat men zich had voorgesteld.

Naast het gigantische congres geraakte de vergadering van de F.D.I. op de achtergrond; niettemin werden de internationale betrekkingen weder behoorlijk geconsolideerd. Daarin is men ten volle geslaagd. Bij de Amerikaanse collega's als geheel is echter slechts weinig belangstelling te bespeuren voor internationale contacten.

Behalve naar het Congres, ging spr.'s belangstelling in het bijzonder uit naar de organisatie en de verrichtingen op het gebied der sociale tandheelkunde. Op het congres waren ook enkele stands van de Public Health Organisations van verschillende steden. Een en ander leidde tot aangename ontmoetingen en de kennismaking met vooraanstaande werkers op dit terrein, stelde spr. in de gelegenheid door te dringen in hun werk kamers om datgene te bezichtigen wat ten congresse en elders in statistieken was vastgelegd.

Er waren stands voor mondverzorging van kleuters, voor schooltandheelkunde, voor de opleiding en werking van dental nurses en ook een uitstalling betreffende de resultaten en research inzake de toepassing van fluor. Ten slotte was er een stand waaromtrent de volksovoeding tot dental mindedness het nodige was tentoongesteld. Het congres bood hierdoor het voordeel dat veel figuren uit de sociale sector der tandheelkunde daar aanwezig waren. Als gevolg daarvan is spr. in de gelegenheid gesteld om verschillende instituten te bezoeken en het werk aldaar in ogenschouw te nemen, voor zover dit voor zijn doel van belang was. Dank zij de voortreffelijke hulp van coll. Loeb en diens locale bekendheid, werden alle moeilijkheden overwonnen en kon spr. zijn programma zodanig afwerken, dat zijn reis meer nut had afgeworpen, dan hij tevoren had kunnen denken.

Te Washington bracht hij o.a. een bezoek aan het wetenschappelijk instituut, waar alle gegevens worden verzameld en de publicaties worden uitgewerkt. Deze instelling zowel als alle andere waar hij werd rondgeleid en hem alle inlichtingen werden verstrekt, waren een bezichtiging ten volle waard. Zo werd hij ook ontvangen in het te Bethesda, 15 mijl buiten Washington gevestigde National Institute of Public Health. In een complex van gebouwen wordt alle wetenschappelijk onderzoek op alle gebieden der volksgezondheid in alle staten der U.S. samengebracht. Voor de tandheelkundige staf is een afzonderlijk gebouw gereserveerd, waar allerhande onderzoeken worden verricht. Het voornaamste object is thans het onderzoek inzake fluor in het drinkwater. Daar werd spr. voorgelicht door de leider Dr. Dean, uit publicaties te onzent welbekend, die zijn aandacht had gevestigd op de uitkomsten op plaatsen waar fluor bij wijze van proefneming aan het leidingwater werd toegevoegd. Alhoewel het experiment zich nog over een kort tijdsverloop uitstrekt en

de uitkomsten van beperkte waarde zijn, was het vooral van belang te zien, hoe de organisatie daarvan is ingericht en op welke wijze fluor aan het leidingwater werd toegevoegd, zomede de contrôle op het geheel van deze maatregel. Naast Dean werken nog twee andere onderzoekers, Knutson en Armstrong, op dit terrein. De laatste twee stellen zich voornamelijk tot taak, het onderzoek naar de resultaten van de „topical application” van fluoor.

Dit is slechts een onderdeel van de werkzaamheden dezer wetenschappelijke instelling. Onderzoekingen op allerlei gebied worden daar verricht, zo naar de samenstelling der mondflora door Dr. MacClure, naar de PH van spijzen en dranken, o.a. het in de V.S. zo populaire cola-cola door Dr. Arnold. Zeer belangwekkend zijn verder de onderzoekingen door Dr. David B. Scott en Ralph Wyckhoff aangaande de structuur van het tandemail. De betreffende functionarissen hadden zich alle moeite gegeven om de bezoeker uit een land, waar op dit gebied nog maar weinig gedaan wordt, alles te laten zien wat hem belang kon inboezemen.

Op het gebied van wetenschappelijk onderzoek wordt in de V.S. ook veel gedaan door de grote, 70.000 leden tellende, beroepsorganisatie, de A.D.A. zelf. Aan het hoofdbureau te Chicago zijn laboratoria verbonden waar alle nieuwe materialen, gebruiksvoorwerpen en instrumenten op hun waarde en bruikbaarheid worden onderzocht, wat, met het oog op de vaak schreeuwend reclames, van grote waarde is.

In het gebouw van het algemeen secretariaat, onder leiding van Dr. Hildebrand, is tevens een uitgebreide bibliotheek ondergebracht, waar een staf van ambtenaren bezig is van alle wetenschappelijke publicaties uittreksels te maken, die in mappen verzameld volgens het onderwerp, ter beschikking staan van hen, die deze willen raadplegen. Zij worden op aanvraag met alle verdere gegevens toegezonden aan hen, die zich over enig onderwerp snel willen oriënteren.

Een grote afdeling houdt zich uitsluitend bezig met de verzorging der propaganda. Wat bij ons door het „Ivoren Kruis” wordt verricht, heeft ginds de A.D.A. voor haar rekening genomen. Gegeven de betere inzichten van de gemiddelde Amerikaan inzake de waarde en het onderhoud van het gebit dan in Europa, is de propaganda ginds anders gericht dan bij ons. Het zal in de toekomst van belang zijn om na te gaan, in hoeverre deze ook hier bruikbaar is, voor zover wij tekort schieten. Zo is men bezig, aangezien de oude niet meer beantwoordden aan de behoeften, nieuwe films te vervaardigen en de oude eenvoudig af te danken.

Hierna kwam spr. tot de vormen, die de sociale tandheekkunde ginds heeft aangenomen. Vooral in Chicago had hij daarvan veel interessants gezien. Niet minder dan 52 tandartsen zijn daar aan klinieken verbonden, bijgestaan door dental hygienists, die het voorbereidende werk doen. Hij had verschillende van desbetreffende instellingen bezocht, welke, voornamelijk uit particulier initiatief ontstaan en vrij modern en aantrekkelijk ingericht, het beste te vergelijken zijn met onze consultatiebureaux van het Groene en het Wit-Gele Kruis, doch op bredere grondslag zijn georganiseerd. Er is b.v. een kinderbewaarplaats annex, benevens een grote tandheekkundige afdeling, waar twee tandartsen en een mondverzorgster werkzaam zijn. Dat hiervan een druk gebruik wordt gemaakt, blijkt wel daaruit, dat ondanks de vacantiетijd de wachtkamers vol waren.

Van schooltandheekkunde in de zin zoals wij die opvatten, is geen sprake. Op alle scholen wordt tweemaal per jaar een gebitsonderzoek ingesteld door de dental hygienist, die de kinderen zo nodig voor behandeling naar de tandarts verwijst. Blijft de vraag wat door de ouders inzake opvolging van dit advies wordt gedaan, maar hieromtrent heeft spr. nergens cijfers kunnen verkrijgen. Wel voelt men dit bezwaar en daarom werd, naar spr. vernam, soms op middelen en kunstjes gezonnen om het zich onder behandeling stellen aan te moedigen. Zo worden in een kliniek te Los Angeles emblempjes uitgereikt aan kinderen wier gebit gesaneerd is.

Van een uniforme regeling op dit gebied is nergens sprake. Wettelijke bepalingen, geldend voor alle staten, ontbreken, elke staat heeft, als er een dienst is, zijn eigen regeling en daarnaast wordt weer in de grote steden op zelfstandige wijze een voorziening getroffen. Zo ontstaan grote verschillen tussen de steden en het platteland en de verschillende staten onderling. In de staat Massachusetts, waarin de stad Boston gelegen is, bestaat een goed georganiseerde dienst, die voortreffelijk werkt. Hier

heeft men diensten voor kleuters en schooljeugd, tot en met de laatste klasse van de „high school”, dus tot ongeveer 14 tot 16 jaar.

De staat is verdeeld in 8 districten ieder met een dental-hygiënist en deze weer onder leiding van een inspecteur der Public Health voor de tandheelkunde. Door het grote tekort aan tandartsen heeft men deze hulpkrachten aangesteld, die in de meeste staten toegelaten zijn, maar toch niet in alle. Deze hygiënisten doen het onderzoek op de scholen, alle openbare en van de bijzondere scholen de zogenaamde „parochial schools”. Andere bijzondere scholen vallen buiten deze regeling, maar sommige hebben een eigen dienst. Na onderzoek wordt de leerling voor behandeling naar de eigen tandarts verwezen. De D.H. geeft instructies en ook lessen over tandheelkundige verzorging, mondhygiëne, diëetvoorschriften enz.

Voorzover de welstand niet toelaat van een privé tandarts gebruik te maken, zijn er klinieken voor minvermogenen. Er worden aan deze klinieken wel bijdragen gevraagd, variërend van 5 tot 50 \$ cents, waarvoor dan de verrichtingen worden gedaan, die hier te lande in fondsverband verstrekt worden. Daar misschien nog meer dan hier is de extractie het middel om wortelkanaalbehandelingen te elimineren.

Na de schooltijd wordt er niets meer gedaan. Voor de minvermogenen blijven dan, indien zij daarvan gebruik willen maken, de klinieken der twee Universiteiten ter beschikking en voor eventuele chirurgische behandeling de diverse ziekenhuizen, die vrijwel alle een zeer goede tandheelkundige afdeling hebben, met inwonende assistenten.

De behandeling geschiedt in de Verenigde Staten dus practisch alleen wanneer men zich vrijwillig daartoe aanmeldt en spreker meent dat de Amerikaan dat ook niet anders zou wensen. Wanneer de contrôle verricht is, ligt het uitsluitend bij de patiënt zelf of hij de noodzakelijke herstellingen laat uitvoeren. Wel speelt hierbij de leiding van de dienst een grote rol en een stimulans van die zijde kan de vraag naar hulp aanmerkelijk vermeerderen.

Vraagt men naar het nuttig effect van dit systeem, dan moet spr. erkennen dat er in de V.S. veel voor het kind gedaan wordt en dat hij meent dat het in de gegeven omstandigheden aldaar gunstig werkt, doch dat er hier niet veel van terecht zou komen.

Het sociaal-tandheelkundig probleem leeft bij de Amerikaanse collegae niet sterk. Hier is dit ook wel niet in hoge mate het geval, maar de praktijk van de fondstandarts brengt mede, dat hij er in feite dagelijks mede in contact komt. Toch gaan er ginds ook wel stemmen op om tot een soort fondsen-systeem te geraken, maar het streven gaat niet op de eerste plaats uit van de zijde der professie. In Amerika leven dezelfde problemen als hier het geval is, zowel onder de collega's, als tussen tandarts en patiënt, individueel en sociaal, doch de verhoudingen zijn anders.